

RIGSADVOKATEN

Opsamling på det anklagerfaglige fokusområde om forbud til seksualforbrydere (straffelovens § 236)

Rigsadvokaten, maj 2024

Den 1. januar 2020 trådte en række ændringer af straffelovens § 236, om forbud til seksualforbrydere i kraft ved lov nr. 1425 af 17. december 2019. Formålet med lovændringerne var at styrke indsatsen over for dømte seksualforbrydere, blandt andet ved, at domstolene fik en videre adgang til at meddele seksualforbrydere forbud efter straffelovens § 236, stk. 1, at styrke tilsynet med dømte og skærpe konsekvenserne, når dømte overtræder forbud.

Forbud til dømte seksualforbrydere blev i januar 2020 udpeget som et anklagerfagligt fokusområde i retspraksis med henblik på at afklare anvendelsesområdet og rækkevidden af forbud til dømte seksualforbrydere efter lovændringen. Desuden skulle straffniveauet for overtrædelse af et forbud efter straffelovens § 236 afklares.

Den 1. marts 2022 trådte en ny bestemmelse om udrejseforbud efter straffelovens § 236, stk. 1, nr. 5, i kraft. Udrejseforbud kan idømmes, når der er fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed i udlandet. Bestemmelsen finder anvendelse på forhold begået efter den 1. marts 2022. Det anklagerfaglige fokusområde blev i forbindelse med den nye bestemmelse udvidet til også at omfatte udrejseforbud.

Fokusområdet er afsluttet ved udgangen af 2023. I denne opsamling kan du læse de vigtigste konklusioner, som tager udgangspunkt i de domme, som er offentliggjort i Anklagemyndighedens Vidensbase og Karnov i perioden. Opsamlingen er således ikke udtryk for en samlet gennemgang af alle domme om straffelovens § 236 i perioden.

Betingelserne for at pålægge forbud

Ved lovændringen i 2020 blev betingelserne for at idømme forbud ændret. Efter lovændringen kan forbud efter straffelovens § 236, stk. 1, således gives, når det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den dømtes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at der er fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed. Tidligere var det et krav, at der var nærliggende fare for, at den dømte ville begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Betingelsen om, at et forbud skal være egnet til at imødegå en fare for ny tilsvarende kriminalitet blev ikke ændret ved lovændringen i 2020, ligesom der ikke blev ændret på proportionalitetsvurderingen.

Ændringen af farekriteriet betyder, at forbud kan gives i tilfælde, hvor den dømte ikke tidligere er straffet for lignende kriminalitet, når forbrydelsen er af grovere karakter. I vurderingen af om en overtrædelse er af grovere karakter, nævnes i lovforarbejderne, at det kan være tilfældet, når forbrydelsen er begået af flere i forening (f.eks. gruppevoldtægt), er begået over for flere ofre (f.eks. samtidig blufærdighedskrænkelse af flere ofre), eller når der er tale om gentagne eller længerevarende seksuelle overgreb mod ét offer. Derudover kan retten lægge vægt på, at forbrydelsen er begået over for et eller flere børn, herunder på barnets alder.

Ændringen af betingelserne for at idømme forbud finder anvendelse på forhold begået efter den 1. januar 2020, mens forhold, som er begået forud herfor, fortsat skal bedømmes efter de dagældende regler.

Forbud efter de tidligere regler bør ifølge forarbejderne i almindelighed kun anvendes, hvis den dømte tidligere er dømt for tilsvarende forhold eller nu findes skyldig i ligeartede forhold begået ved forskellige lejligheder over for forskellige ofre. Hvis dette ikke er tilfældet, vil en enkeltstående overtrædelse således efter de dagældende regler ikke give anledning til forbud, uanset om overtrædelsen er grov og eventuelt er begået over for flere ofre (eksempelvis grov voldtægt af flere ofre ved én lejlighed). Er den pågældende ikke tidligere straffet for lignende kriminalitet, vil en flerhed af overtrædelser begået over for samme offer heller ikke give anledning til forbud, og dette gælder, selv om overtrædelserne er grove og/eller er fortsat gennem lang tid (eksempelvis seksuelt misbrug af et barn gennem flere år).

Ændringen af farekriteriet ses tydeligst afspejlet i domstolenes vurdering af tilfælde, hvor der efter de tidligere regler i almindelighed ikke ville være grundlag for at idømme forbud. Neden for er gennemgået en række domme, hvor domstolene har taget stilling til betingelserne for at idømme forbud vedrørende henholdsvis enkeltstående forhold og flere forhold mod samme offer i tilfælde, hvor tiltalte ikke tidligere er straffet for lignende kriminalitet.

Enkeltstående forhold

Der findes i den praksis, som er indsamlet i perioden, en række domme hvor retten har taget stilling til spørgsmål om forbud i sager med enkeltstående forhold mod ét offer, hvor tiltalte ikke tidligere er straffet for lignende kriminalitet. Dommene vedrører voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje samt forsøg på voldtægt ved samleje med et barn under 15 år. Der foreligger i den gennemgåede retspraksis endnu ikke domme, hvor domstolene har fundet betingelserne for at idømme forbud ved enkeltstående forhold opfyldt.

I [AM2022.05.31V2](#) blev tiltalte idømt 1 år og 6 måneders fængsel for et enkelt forhold af voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje begået mod en 13-årig pige, som tiltalte i et vist omfang boede sammen med, idet han var kæreste med pigens mor og kom i hjemmet. Retten fandt, med henvisning til, at der var tale om et enkeltstående tilfælde begået mod ét offer, at der ikke var grundlag for at idømme besøgs- eller boligforbud.

I Tfk2022.150 ([AM2022.01.20V2](#)) blev tiltalte straffet med 9 måneders fængsel for et enkelt forhold af voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje begået mod tiltaltes 13-årige halvlillesøster. Under hensyn til, at der var tale om et enkeltstående tilfælde af voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje, og efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, fandt landsretten, at betingelserne for at meddele et bolig- og besøgsforbud ikke var opfyldt.

I [U.2023.2804](#) blev tiltalte (efter de dagældende regler) idømt 5 måneders fængsel for forsøg på samleje eller andet seksuelt forhold med en 14-årig dreng, som tiltalte indledningsvis mødte, da han arbejdede som pædagogmedhjælper, samt besiddelse af seksuelt materiale vedrørende børn under 18 år. Der var nedlagt påstand om kontaktforbud, idet den efterfølgende kontakt til forurettede var sket via sociale medier. Landsretten frifandt for påstanden om kontaktforbud, idet der ikke var grundlag for at antage, at et kontaktforbud ville være egnet til at forebygge en fare for, at tiltalte ville begå en ny overtrædelse af lignende beskaffenhed. Retten lagde vægt på, at der ikke forelå sikre oplysninger om, at tiltalte gennem internettet havde forsøgt at kontakte børn under 18 år, han ikke kendte. Tiltalte blev frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år i en periode på 5 år.

Flere forhold mod ét offer

Domstolene har også i en række domme taget stilling til forbud i tilfælde, hvor tiltalte har begået flere forhold mod samme offer og ikke tidligere er dømt for ligeartet kriminalitet. Det ville efter de tidligere regler som udgangspunkt ikke være muligt at idømme et forbud i disse tilfælde.

De gennemgåede domme i denne kategori vedrører alle flere forhold af voldtægt samt voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje med børn. Gennemgangen viser, at udvidelsen af farekriteriet har haft betydning for praksis, idet domstolene i en række domme har fundet betingelserne for at idømme forbud opfyldt. I en enkelt af de gennemgåede domme har retten ikke fundet grundlag for at idømme forbud. Dommene afspejler desuden, at domstolene også her har foretaget en nøje vurdering af betingelserne for at idømme de enkelte forbud, herunder i forhold til forbuddets egnethed til at imødegå ny ligeartet kriminalitet. Dommene afspejler desuden, at tiltaltes personlige forhold, som også forudsat i forarbejderne, tillægges stor vægt i bedømmelsen af, om der skal pålægges forbud og, i givet fald, hvilke forbud.

I [TfK.2022.417](#) blev tiltalte idømt 7 års fængsel for adskillige seksuelle overgreb, herunder adskillige voldtægter og anale voldtægter af sin 9-10-årige steddatter over en periode på ca. 1 år. Både by- og landsretten fandt grundlag for at idømme boligforbud indtil videre, men frifandt for besøgsforbud, idet forholdene alene var begået mod tiltaltes steddatter, som han boede sammen med. Retten henviste til, at tiltalte ikke var tidligere straffet og at der ikke fandtes andre oplysninger om tiltaltes personlige forhold, der talte for at fravige udgangspunktet i forarbejderne, hvorefter der i almindelighed ikke vil være anledning til at give et besøgsforbud til tilfælde, hvor den dømte udelukkende har misbrugt børn, som den pågældende har delt bolig med.

I [TfK2023.503](#) ([AM2023.09.20Ø2](#)) blev tiltalte fundet skyldig i gentagne seksuelle overgreb, herunder adskillige voldtægter begået i en periode på over et år mod tiltaltes steddatter, som tiltalte boede sammen med, mens hun var 14 -15 år gammel. Tiltalte blev idømt 6 års fængsel og boligforbud indtil videre.

I [AM2022.08.31Ø](#) blev tiltalte idømt 6 års fængsel for en række voldtægter, herunder ved andet seksuelt forhold end samleje, begået over en periode på ca. 1 år, mod en pige som på gerningstidspunkterne var 16 - 17 år, og som tiltalte havde fået kontakt til via Snapchat. Tiltalte blev idømt kontaktforbud indtil videre.

I [AM2021.05.03Ø2](#) blev tiltalte idømt 3 år og 6 måneders fængsel for seksualforbrydelser mod en 7 år yngre pige, som tiltalte var anbragt i samme plejefamilie med. Seksualforbrydelserne skete over en periode på tre år fra forurettede var 8 til hun var 11 år. Tiltalte blev desuden idømt både bolig-, besøgs- og kontaktforbud. Tiltalte var ifølge mentalerklæringen "tungt begavet". Af landsrettens præmisser fremgår: *"Af forslag L 9 af 2. oktober 2019 til lov om ændring af straffeloven (forbud til dømte seksualforbrydere) fremgår, at hvis den dømte udelukkende har misbrugt børn, som den pågældende har delt bolig med, vil der i almindelighed ikke være anledning til ved siden af et boligforbud også at give et besøgsforbud. Henset til oplysningerne om den begåede kriminalitet og om tiltaltes personlige forhold er der grund til at antage, at der er fare for, at tiltalte vil begå ny ligeartet kriminalitet. Landsretten tiltræder, at boligforbud, besøgsforbud og kontaktforbud vil være egnet til at forebygge denne fare. For så vidt angår besøgsforbud og kontaktforbud har landsretten herved i særlig grad lagt vægt på karakteren og varigheden af de seksuelle overgreb og oplysningerne i den retspsykiatriske erklæring af 21. august 2020 om tiltaltes personlige forhold. Landsretten finder således, at et boligforbud alene ikke er tilstrækkeligt til at forebygge faren."*

I [TfK2021.1093](#) blev tiltalte idømt 1 år og 3 måneders fængsel for flere forhold af voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje begået over en periode på 5 måneder mod en 11-årig sårbar dreng, som tiltalte var voksenalderen for, samt for besiddelse af seksuelt materiale vedrørende børn under 18 år. Tiltalte blev idømt bolig- og besøgsforbud indtil videre. Tiltalte blev i byretten endvidere idømt kontaktforbud. Landsretten fandt imidlertid, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at idømme kontaktforbud, idet oplysninger om at tiltalte skulle have forsøgt kontakt til unge drenge via en datingside ikke var nærmere belyst.

I [TfK2021.332](#) blev tiltalte idømt 1 års fængsel for flere forhold af voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje og blufærdighedskrænkelser begået over en periode på 6 måneder mod tiltaltes 3-årige biologiske datter. Landsretten tiltrådte, med henvisning til forholdets karakter samt til, at tiltalte ikke var tidligere straffet for ligeartet kriminalitet, at betingelserne for at idømme bolig- besøgs- og kontaktforbud ikke var opfyldt. Det fremgår ikke nærmere af landsrettens dom, hvilke betingelser for at idømme forbud, der ikke var opfyldt.

Tilfælde, hvor der også efter de tidligere regler ville kunne idømmes forbud

Som nævnt oven for ville der også efter de tidligere regler kunne være grundlag for at idømme forbud efter straffelovens § 236, i tilfælde hvor tiltalte tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet (gentagelsestilfælde) og i tilfælde, hvor tiltalte findes skyldig i flere ligeartede forhold begået mod forskellige ofre ved forskellige lejligheder.

Der findes ikke i den gennemgåede retspraksis domme, hvor domstolene udtrykkeligt har forholdt sig til, hvilken betydning ændringen af farekriteriet har haft ved vurderingen af,

om betingelserne for at idømme forbud er opfyldt. Det ses derfor ikke med samme tydelighed, hvilken betydning ændringen har haft i forhold til disse tilfælde.

I alle de gennemgåede domme vedrørende flere forhold mod flere ofre ses domstolene at have fundet betingelserne for at idømme et eller flere forbud opfyldt. Se f.eks. [TfK2022.25](#) (bolig- og besøgsforbud), [AM2023.03.09V2](#) (bolig- og besøgsforbud), [AM2023.06.28Ø](#) (kontaktforbud), [TfK2022.182](#) (kontaktforbud) og [U2023.3125](#) (bolig-, besøgs-, kontakt- og opholdsforbud).

Ligeledes ses betingelserne for at idømme forbud at være opfyldt i gentagelsestilfælde. Se f.eks. [AM2022.10.19Ø](#), hvor landsretten ændrede byrettens dom om vilkår i en betinget dom, hvorefter tiltalte blev idømt et kontaktforbud indtil videre. Landsretten bemærkede, at der efter forholdenes karakter og tiltaltes forstraffe var fare for, at tiltalte ville begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed, og at et kontaktforbud var egnet til at imødegå denne fare, ligesom et forbud ikke var uproportionalt.

Rækkevidden af opholdsforbud

Efter lovændringen kan et opholdsforbud efter straffelovens § 236, stk. 1, nr. 1, omfatte flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed. Tidligere var muligheden for at idømme opholdsforbud begrænset til områder i nærheden af gerningsstedet.

Ændringen indebærer, at rækkevidden af opholdsforbud er udvidet, så retten f.eks. kan pålægge en person, der dømmes for blufærdighedskrænkelser i en svømmehal, et forbud mod at opholde sig i samtlige svømmehaller i samme eller andre kommuner eller på andre nærmere angivne steder, hvor der er fare for, at den dømte begår lignende forbrydelser, f.eks. idrætshaller, offentlige parker eller anlæg, skoler, legepladser, daginstitutioner, skove eller strandområder.

Der findes i den gennemgåede retspraksis flere eksempler på, at domstolene har idømt et videre geografisk afgrænset opholdsforbud.

I [TfK2023.576](#), blev tiltalte dømt for blufærdighedskrænkelser mod 19 mindreårige børn i forbindelse med sit arbejde som pædagog på en skole i perioden 2014-2022. Landsretten fandt, at der, uanset at tiltalte nu var 65 år og pensioneret, var grundlag for at idømme tiltalte et opholdsforbud, og tiltalte blev således idømt et forbud mod at opholde sig eller færdes på skoler eller andre daginstitutioner i Region Nordjylland, hvor der opholdt sig børn under 15 år, indtil videre. Tiltalte blev desuden frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år i en periode på 5 år.

I [U2023.3125](#), hvor tiltalte blev idømt forvaring for en lang række grove seksualforbrydelser begået i hooliganmiljøet, blev tiltalte, ud over bolig- og besøgsforbud, idømt et tidsubegrænset opholdsforbud gældende i to kommuner.

Desuden kan nævnes [AM2022.03.24B](#), hvor tiltalte blev dømt for blufærdighedskrænkelser mod seks mindreårige børn over en periode på fire år i forbindelse med sin stilling som pedel på en skole. Tiltalte blev idømt et tidsubegrænset forbud mod at opholde sig eller færdes på skolers og fritidsinstitutioners områder i hele kommunen. Tiltalte blev desuden frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år i en periode på 5 år. I [AM2021.01.20B](#) blev tiltalte, som blev dømt for en række seksuelle overgreb mod mindreårige begået i omklædningsrummet i to svømmehaller, idømt forbud mod at opholde sig i samtlige svømmehaller i den kommune, hvor de pågældende svømmehaller var beliggende i en periode på 3 år. Tiltalte var på gerningstidspunkterne 15 år gammel.

Der findes i den gennemgåede retspraksis også eksempler på, at opholdsforbuddet fortsat afgrænses til et område omkring det specifikke gerningssted. I dommen [U2024.2616 \(AM2024.03.20H\)](#) blev tiltalte således idømt 9 års fængsel for adskillige forhold af blandt andet voldtægt af flere forurettede. Flere af forholdene var begået på en parkeringsplads ved et strandområde, som efter det oplyste var et såkaldt cruising-område, hvor der foregik seksuelle aktiviteter. Tiltalte blev, i overensstemmelse med anklagemyndighedens påstand, idømt et forbud mod at opholde sig på et geografisk nærmere afgrænset område omkring det pågældende strandområde indtil videre.

Udrejseforbud

Der findes få tilfælde hvor anklagemyndigheden har fundet anledning til at nedlægge påstand om udrejseforbud, og på nuværende tidspunktet foreligger der en enkelt trykt dom, hvor landsretten har taget stilling til spørgsmålet om anvendelse af udrejseforbud efter straffelovens § 236, stk. 1, nr. 5.

I U.2023.4083 ([AM2023.06.14Ø](#)), blev tiltalte idømt forvaring for en lang række grove seksualforbrydelser, herunder adskillige voldtægter og forsøg herpå af mindreårige piger, som tiltalte havde opnået kontakt til via internettet. Tiltalte var tidligere dømt for ligesartet kriminalitet. Tiltalte blev i byretten idømt både besøgs-, bolig-, kontakt- og udrejseforbud. Landsretten frifandt for udrejseforbud med henvisning til, at tiltalte ikke tidligere var dømt for overgreb begået i udlandet og ikke havde begået lignende kriminalitet med forbindelse til udlandet. Der forelå endvidere ikke oplysninger om, at tiltalte eller den pådømte lovovertrædelse i øvrigt skulle have en kvalificeret tilknytning til udlandet. Derefter fandt rettens flertal det ikke bevist, at der var fare for, at tiltalte ville begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed i udlandet, og at et udrejseforbud ville være egnet til at forebygge denne fare.

Den pågældende dom afspejler, at domstolene foretager en nøje konkret vurdering af betingelserne for at idømme de enkelte typer af forbud, også i sager, hvor der er tale om adskillige grove overgreb begået over for adskillige forurettede over en længere periode, og hvor tiltalte tidligere er straffet for ligesartet kriminalitet.

Varigheden af forbud

Efter lovændringerne den 1. januar 2020 er udgangspunktet, at forbud meddelt efter straffelovens § 236, stk. 1, gives indtil videre. Retten kan efter en konkret vurdering af karakteren af det begåede forhold og sagens øvrige omstændigheder, herunder den dømtes personlige forhold, tidsbegrænse forbuddet i 1 til 5 år. Dette vil navnlig være relevant i tilfælde, hvor den dømte ikke tidligere er straffet for lignende kriminalitet, og hvor det pådømte forhold ikke er begået mod et eller flere børn. Udrejseforbud fastsættes dog på tid fra 1 til 5 år.

Den gennemgåede retspraksis viser, at domstolene i vid udstrækning har idømt tidsubegrænsede forbud i overensstemmelse med bemærkningerne i forarbejderne. Der findes således i de gennemgåede domme ikke eksempler fra landsretspraksis på, at retten har fundet grundlag for at fravige udgangspunktet om, at forbud efter straffelovens § 236, stk. 1, nr. 1 – 4, gives indtil videre. I [AM2022.08.31Ø](#) og [Tfk2022.25](#), hvor byretten havde idømt tidsbegrænsede forbud på 5 år, fandt landsretten, at forbuddene skulle gives indtil videre.

I [AM2022.10.19Ø](#) bemærkede landsretten i præmisserne udtrykkeligt, at et kontaktforbud indtil videre ikke fandtes at stride mod de proportionalitetshensyn, der fremgår af straffelovens § 236, stk. 7.

Overtrædelse af forbud

Ved lovændringen den 1. januar 2020 blev strafferammen for overtrædelse af et forbud efter straffelovens § 236 forhøjet fra fængsel indtil 4 måneder til fængsel indtil 2 år. Af forarbejderne fremgår, at hensigten med strafskærpelsen er, at strafniveauet i sager om overtrædelse af forbud generelt skal forhøjes til mindst det dobbelte i forhold til den straf, der før lovændringen ville blive fastsat af domstolene.

Retspraksis om overtrædelse af forbud efter lovændringen, som kan bidrage til at afklare domstolenes anvendelse af strafskærpelsesbestemmelsen, er fortsat sparsom, blandt andet fordi flere af de afgjorte sager samtidig vedrører andre overtrædelser, ligesom omstændighederne i sagerne er meget forskellige. Det er derfor ikke muligt på baggrund af de gennemgåede domme at fastslå, om strafskærpelsen har ført til en fordobling af straffene, som forudsat i forarbejderne. De gennemgåede domme tyder dog på, at der er sket ændring i skærpende retning.

Ved førstegangsovertrædelser før lovændringen er der eksempler på, at en enkelt overtrædelse af et boligforbud i tilfælde, hvor tiltalte ikke tidligere var straffet for overtrædelse af § 236, blev udmålt til 14 dages fængsel. Det ses blandt andet i [U2007.2320Ø](#), hvor tiltalte blev dømt for at lade unge drenge opholde sig i tiltaltes lejlighed, mens han en enkelt dag kom forbi lejligheden i forbindelse med udgang fra en dom. I [AM2021.08.26B](#), som vedrører et forhold begået efter lovændringen, blev tiltalte straffet med 20 dages betinget fængsel for at have ladet en ung dreng på 17 år opholde sig sammen med tiltalte i tiltaltes lejlighed i en kort periode på et par dage. I [AM2021.03.09Ø](#) havde tiltalte trods et boligforbud boet sammen med sin nye ægtefælles to børn. Gerningsperioden strakte sig over 1 år og 6 måneder. Byretten frifandt tiltalte ud fra manglende forsæt, men landsretten fandt tiltalte skyldig og idømte ham 30 dages betinget fængsel for overtrædelse af boligforbuddet.

Strafniveauet i gentagelsestilfælde før lovændringen illustreres bl.a. af [TfK2015.1259/2](#), som vedrører en tredjegangs overtrædelse, hvor tiltalte i talrige tilfælde havde ladet 4 børn tage ophold i sin bolig over en længere periode trods et boligforbud. Tiltalte blev idømt 60 dages fængsel. Fra retspraksis efter lovændringen kan henvises til [AM2020.11.11B](#), hvor tiltalte havde ladet sin nye kærestes mindreårige søn tage ophold i boligen over en periode på 2½ år. Tiltalte var én gang tidligere dømt for en overtrædelse af boligforbud i 2008. Byretten udmålte en straf på 4 måneders fængsel.

Ændringen af strafferammen har også haft den betydning, at det efter strafskærpelsen er muligt at dømme for forsøg på at overtræde et forbud. Denne ændring ses afspejlet i [U2024.1270](#), hvor tiltalte blev dømt for forsøg på overtrædelse af et boligforbud, idet han forsøgte at få to børn til at overnatte hos sig. Tiltalte blev, ud over tiltalen for forsøg på at overtræde boligforbuddet, også dømt for dokumentfalsk, blufærdighedskrænkelse og for at overtræde en rettighedsfrakendelse. Landsretten udmålte en straf på 4 måneders fængsel og henviste til det skærpede strafniveau efter lovændringen.

Konklusion

Den gennemgåede retspraksis efter lovændringen den 1. januar 2020 viser, at ændringen af farekriteriet har haft betydning for praksis, idet domstolene i en række tilfælde vedrørende flere forhold begået mod samme offer har fundet grundlag for at idømme forbud, hvilket i almindelighed ikke ville kunne ske efter de tidligere regler. Gennemgangen viser desuden, at domstolene i en række tilfælde har fundet grundlag for at idømme et geografisk udvidet opholdsforbud. Endelig viser retspraksis, at forbud efter lovændringen helt overvejende gives uden tidsbegrænsning.

Der findes fortsat kun enkelte domme, som kan bidrage til at belyse domstolenes anvendelse af udrejseforbud, hvilket hænger sammen med, at forbuddet har et relativt begrænset anvendelsesområde.

Statsadvokaterne og Rigsadvokaten finder derfor samlet set, at området for anvendelse af forbud til seksualforbrydere må anses for tilstrækkeligt afklaret til, at fokusområdet kan afsluttes.